

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38.

Syvende Session.

18de Møde.

Torsdagen den 20de December.

(Fortsat.)

Frolund (fortsat): Naar det nu blev muligt, at de, lige naar de vare gaaede ud af Skolen, kunde indstille sig til en saadan Examen, som altsaa gav dem Ret til at forsøge sig, som Lærere, saa troer jeg man vilde derved erhverve for Skolen en Mængde overordentlig brugbare og dygtige Kræfter. Med Hensyn til denne Examen er der ogsaa en Bemærkning, som jeg ikke kan tilbageholde, da jeg har omtalt disse private Anstalter, nemlig den, at jeg troer, det var hensigtsmæssigt, om man ikke nu saaledes opstillede en heel Række Fag, hvori de skulde underkaste sig Examen, men at man stillede et Minimum, saaledes, at, naar de havde taget det, skulde de være berettigede til at være Lærere; hvis de derimod ønskede at indstille sig til andre Fag, skulde det ogsaa være dem tilladt, og de skulde saa have Attest for Kyndighed i de Fag, hvori de vilde underkaste sig Examen. — Vil man tage Forslaget paa den Basis, hvorpaa Skolelærerseminarierne nu bestaae, troer jeg ikke, at der kan være noget Væsentligt at indvende imod det som det er. Hvad Lønningerne angaaer, saa troer jeg ikke, at de kunne sættes ringere, end de ere satte, det skulde da være Forstanderens, som det synes mig, at man har tænkt temmelig rigeligt, idet han ved Siden af et større Præstesald faaer en Indtægt af indtil 1000 Rd. og desuden Løn til en Fuldmægtig, som han kan holde.

Bale: Den høitærede Cultusminister har betegnet Skolens Adskillelse fra Kirken som en „Phrase“. Naar man hører en saadan Betegnelse af denne Sag, saa vil man strax kunne slutte sig til, hvorledes den ærede Ministers Opfattelse er af det Spørgsmaal, som man dog vist maa tilstaae er et af Tidens ikke uvigtige Spørgsmaal. Jeg skal nu give den høitærede Cultusminister Ret i, at ingen Cultusminister i Landet, selv om han havde den Overbeviisning, at Kirken og Skolen burde skilles ad, kunde udføre det dertil Sigtende, og jeg skal udbede mig det høitærede Things Dyrksomhed for at vise, hvorledes det er ganske umuligt for nogen Cultusminister at kunne gjøre det. Jeg kommer saaledes til at give Cultusministeren fuldkommen Ret i, at den Vej, som han er gaaet med Hensyn til Spørgsmaalet om Seminarierne, er den rette.

Vi saae det, da for ikke mange Aar tilbage et Medlem i Thinget indbragte et ganske simpelt Forslag om at adskille den borgerlige Egtteskabscontract fra den kirkelige Vielse, men hvad blev Følgen heraf i Landet, den blev, at hele den store Majoritet i Landet, som anseer Kirken for et stort Gode, hvilket den paa ingen Maade kan og vil undvære, reiste en umaadelig Opposition imod den Mand, som i Kirkens Interesse eller i det Religiøses Interesse stillede dette Forslag. Accurat paa samme Maade vil det gaae, hvis den høitærede Cultusminister eller en hvilken som helst Privatmand vilde indbringe Lovforslag om at adskille Kirken fra Skolen; den langt overveiende Deel af Folket vilde gjøre Modstand derimod og sige, at det paa ingen Maade gaaer an. De Mand, der kunde